Ông Tư đây. Tôi biết chắc mấy tuần ở đây ăn cơm Mỹ ngán lắm rồi phải không. Ông Tư bước xuống giường theo tôi ra phòng dành cho thân nhân thăm viếng, chân, tay, lưng còn băng bó lổn ngổn nhưng gương mặt ông Tư có thần và hình như sức khỏe đã trở lại khả quan. Ông Tư ngồi xuống bàn và xin phép cho ăn hủ tiếu. Vừa ăn ngon lành tô hủ tiếu và ổ bánh mì Ba Lẹ, vừa nhìn tôi với đôi mắt thầm cảm ơn, ông Tư dùng xong tôi mới lời hỏi chuyện:

- Ông Tư thấy sức khỏe ra sao, và các vết thương còn nóng và đau nhức như hồi xưa không?

- Dạ hết nóng rồi, sức khỏe khá tốt hết còn nhức nhối khi trời nóng hay lạnh, ăn ngủ được ngon giấc, không còn thức giấc ban đêm vì các vết thương hết hành hạ rồi.

Ông Tư cho tôi coi ở đùi và ống chân các chỗ lấy da để ''vá'' các vết thương trên lưng và tay cũng đã bắt đầu kéo da non. Nghe ông Tư nói lòng tôi thấy yên vui, nỗi đau buồn đã vơi bớt được phần nào trong tâm não, thầm cám ơn Trời, Phật, Chúa đã ban ơn cho ông Tư được thoát khỏi sự chết từ từ âm thầm đến trong những phút sống cuối đời phiêu bạt. Tôi từ biệt ông Tư ra về, ông Tư cám ơn các món đồ tôi mua cho và mong gặp lại tôi trong tuần tới. Trên đường về lòng tôi rối vò trăm mối, làm sao đây chỉ còn ba tuần nữa thôi. Khi Ông Tư rời bịnh viện, rồi về đâu, không lẽ tôi lại trả ông về cuộc đời hành khất nữa sao. Rày đây mai đó sống nhờ các tha nhân thương hại cho từng đồng bạc, hay vài chục xu. Ngày dựa cột đèn dơ tay xin chút tình thương của đồng loại, đêm về sống dưới gầm cầu mưa gió lạnh lùng cô đơn cho kiếp đời lang bạt. Không biết ông có dự định muốn trở về Mé Láng nữa không, nơi một lần chiến tranh đã phá nát gia cang, vợ con bị chết cháy thê thảm? Tôi phải tìm một ngõ đường sáng sủa hơn để ông Tư làm lại cuộc đời dang dở, mới thỏa lòng ân hận và đau xót của tình người phi công khu trục. Làm sao cho cuộc đời ông Tư Râu được bình thường trong tương lai, vì kiếp người như ông Tư chịu quá nhiều tai ương hoạn nạn tàn phá.

Mỗi tuần tôi đều có lên thăm ông Tư, tình trạng sức khỏe rất khả quan, đi đứng vững vàng, đã làm giúp bịnh viện trong các công tác như đem nước uống hay cà phê cho các thương binh Hoa kỳ, đốt thuốc lá, quét phòng... Tuần lễ thứ ba tôi được thông báo cuối tuần vào ngày thừ sáu ông Tư sẽ được cho xuất viện. Ngày thứ hai vào làm việc tôi bàn cùng ông Hai, người lo chăm sóc văn phòng, để tìm chỗ ở cho ông Tư Râu, và công việc thì sẵn Air Việt Nam đang trên đà bành trướng, việc cho ông Tư một chỗ làm chắc không khó. Làm nhân công khuân vác hành lý hoặc làm trong nhà nấu thức ăn cho các chuyến bay hải ngoại, hay nhân viên chăm sóc vệ sinh văn phòng. Ông Hai đưa ý kiến để giúp cho ông Tư, cho ở không tiền thuê cùng nhà ông Hai mướn trong ba tháng đầu, và sau đó chia 2 phần 5 tiền mướn. Tôi đưa tiền ông Hai đi chợ trời mua một cái vali cỡ trung và mua bốn bộ quần áo, khăn lông, một ghế bố và cái mùng chiến trận cho ôngTư Râu. Tuần lễ qua mau thứ sáu đến, tôi ghé nhà hàng Thanh Thế mua bốn chục tôm chiên lăn bột, bốn chục gỏi cuốn, bốn chục chả giò và sáu chai rượu chát: ba chai đỏ Cabernet Savignon và ba chai Chablis trắng, đem lên làm quà cho các bác sĩ và nhân viên của Bệnh Viện Dã Chiến 3 Hoa Kỳ. Tôi lên đến vào khoảng mười hai giờ cũng vừa bữa cơm trưa, tôi vào phòng làm việc của bác sĩ Newman nhờ cô thơ ký cho người tiếp tay tôi bưng những hộp đồ ăn vào, cũng vừa khi bác sĩ Newman vừa trở về phòng có dẫn theo ông Tư Râu. Trong bộ quần Jeans áo sơmi xanh nhạt cụt tay, mặt mày có da có thịt lanh lẹ tỏ ra người đã được chữa trị lành hết các vết thương của chiến tranh.

Không ai có thể nhìn ra ông Tư Râu hành khất ngày xưa, hôm nay là người thanh niên trai trẻ đầy sức sống. Tôi cũng vui lây. Ông bác sĩ Newman cũng lấy làm sung sướng đã chữa lành người bệnh nhân có căn bệnh khó tánh mà đây cũng là một trong những người đầu tiên ông ra tay cứu độ. Ông bảo cho tôi biết dù ông Tư Râu có vẻ khỏe mạnh nhưng chưa biết kết quả thực thụ trường kỳ trong tương lai ra sao. Còn phải theo dõi bệnh nhân và sau một tháng phải bảo ông Tư Râu trở lại khám bệnh. Tay chân còn yếu đừng cho làm việc gì nặng nhọc hoặc bưng sức nặng trên mười ký lô, đừng nên uống rượu nhiều có thể làm sưng hoặc ung thối những miếng da thịt vá các vết thương. Ông Tư Râu phụ bưng các món ăn qua phòng ăn của các nhân viên bệnh viện, bày ra trên bàn và khui rượu ra. Tôi mời bác sĩ Newman cùng tất cả các các bác sĩ chuyên khoa mổ xẻ và y tá nhân viên cùng nâng ly trước để nói lên sự biết ơn của ông Tư Râu và tôi, sau mừng người nạn nhân của chiến tranh mà bác sĩ Newman cùng tất cả quý vị có mặt hôm nay đã ra tay cứu độ được thành công tốt đẹp. Ông bác sĩ Newman cùng tất cả các nhân viên bệnh viện đồng chúc ông Tư Râu nhiều may mắn. Buổi tiệc bắt đầu, các món ăn chả giò, gỏi cuốn và tôm lăn bột chiên cùng rượu chát đỏ Cabernet Savignon được tất cả người bạn đồng minh rất khoái khẩu và hoan hô. Chúng tôi từ biệt ra về ông Tư Râu bắt tay từ giã các người bạn chân tình đã giúp chỉnh trang lại mảnh đời vô vọng thành một cuộc đời đầy tương lai và có ý nghĩa sống cho ông Tư Râu. Trên đường về văn phòng của